



ИДЕИ ▾

ИНТЕРВЮТА ▾

КНИГИ ▾

ФИЛМИ ▾

ИЗКУСТВО ▾

МУЗИКА ▾

СЦЕНА ▾

ФОТОГРАФИЯ ▾

СПИСАНИЕТО



КАРАТОВО



в момента сте тук > начало > изкуство > когато дървото падне

Харесвам 50

Твит

G+

Share

Споделяне



A A A

Албена Баета

1882

0

03.08.2018 8:34

КОГАТО ДЪРВОТО ПАДНЕ



„Ако дърво падне в гората и наоколо няма никого, дали ще произведе звук?“, изложба на Желко Терзиев и Красимир Терзиев, 2018 г., фотографии Ж. и Кр. Терзиев

„Ако дърво падне в гората и наоколо няма никого, дали ще произведе звук?“, изложба на Желко Терзиев и Красимир Терзиев, Галерия +359, София, юли 2018 г.

Тежка метална врата води към кръглото пространство на Водната кула, където, както ще разбера в последствие, се преплитат множество паралелни светове, всеки изпълнен със свои собствени мечти, желания и история.

Ниво нула ме посреща с намерени черно-бели снимки на жени сред природата, изправени деца, бебешки колички, майки с деца и много рядко мъже. Всички изглеждат щастливи. Върху снимките има отпечатък на силуети на инвалиди, напомнящи ветерани. Щастливите снимки крият тъмна тайна – къде са мъжете? Дали са на война? Дали са на работа? Дали инвалидите са мъжете, които се връщат в своите спомени при вечно щастливите си жени?

Жужене ме отвежда на втория етаж, където дрон-камера снима статична камера. Статичната камера снима Витоша, а дронът ни разкрива позицията ѝ върху малък балкон на ръба на цистерната. След време разбирам, че статичните пейзажи са повече, следователно има повече камери. Механично око търси да улови друго такова в безкраен затворен цикъл, а зрителят се явява воайор. С Ромео, Жулиета и балкон – напрежението расте при приближаващата среща между двете същества.

Изкачвам се бавно по тясната спираловидна стълба. По стените са разположени прегънати двулицеви фотографии. Самите обекти са закачени над човешкия поглед, а сложната форма на сгъването разкрива само фрагменти от изображения. Докато детайлите на отделните изображения остават непълни,



към сайта на списанието
изтегли pdf

КОЛУМНИСТИ



ТОНИ НИКОЛОВ

всичко от автора



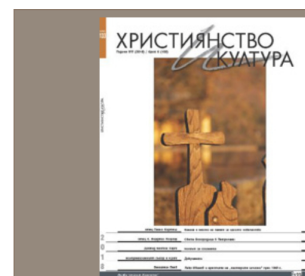
АНДРЕЙ ЗАХАРИЕВ

всичко от автора



ДАНИЕЛ СМИЛОВ

всичко от автора

[→ виж всички колумнисти](#)

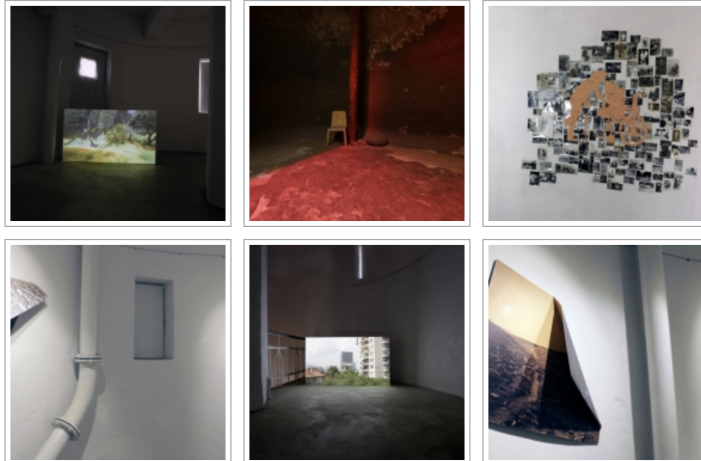
към сайта на списанието
изтегли pdf

НАШИЯТ ИЗБОР

Ретроспективна изложба на Александър Добринов – 120 години от рождението му, в Софийската галерия уложаваща галерия. По

цялостната форма излиза на преден план, за да насочи погледа ми към една обобщена картина. Разпознавам пустиня, бежански лагери и разрушени от бомбардировки пострройки. Фотографските обекти са прегънати така, че да наблюдават сами себе си – като Буда загледан в пъпа си.

Изминавам още един кръг нагоре. Посреща ме видео работа, която започва с кадри от научно-фантастичния филм *Dark City. The only way home exists in your head* е репликата, която служи за монтажен преход между фикционалната реалност на филма и авторското съдържание на видеото. Героят от деведесетарския филм пропада в дупка във време-пространството, която отвежда наблюдателя в алтернативната реалност на една райска градина преди буря. Изпитвам силното усещане, че съм била в тази гора. Разпознавам Габрово, хълмовете, дори видовете дървета, типични за там. Въпреки че е създаден компютърно, без да е хиперреален, 3D-образът е жив и плътен. Там е дървото, което ще падне, а неговото падане ще бъде проследено от механично око.



Изложбата продължава в още едно скрито ниво, разположено директно под купола на кулата. Дълбоко в цистерната е тъмно, въздухът е топъл и застоял. Докато очите привикват с полумрака, ушите долавят напевен ритмичен глас. Празната цистерна отразява гласа и го поглъща. Трябва да се съсредоточа, за да разгранича отделните думи. „Не съм докосвал, не съм говорил, не съм“ Прилича на молитва, но гласът не се моли, а отхвърля дълъг списък от действия, свързани с процеса на живеене. Напомня ми за „Повецът на хвърчила“ на Халед Хосейни и момента, когато главният герой бяга нелегално от Афганистан, натъпкан с други бежанци в цистерна, смърдяща на бензин и екскременти. Поемам си въздух.

По пътя надолу спиралата ме завърта наобратно. От последното ниво на кулата, върху пода на долния етаж, виждам залепен двуизмерен фотопринт с изображение на крачол от дънки и чорап. Сякаш някой небрежно е изхвърлил стари непотребни дрехи надолу през парапета. *About the High Effort of Pulling Away Your Sock from Yesterday* рязко ме издърпва към самото начало, а после еластично ме ускорява обратно нагоре.

На ниво нула прожектор осветява колажа „Фотографски сантименти“ от намерени стари семейни снимки. Прожекторът наблюдава колажа. За да разгледам подробно снимките, трябва да застана пред светлината и да добавя своята сянка върху произведението. Началото и краят на човешката физика са събрани и сякаш изчерпани още на входа изложбата. Там е и моят силует.

На следващото ниво е „Между Flashback и Déjà-vu III“, видео, което с постепенно забързващото се жужене се превръща в пулс на тази внимателно подредена изложба. Видеото разкрива две гледни точки към Водната кула – панорама от кулата навън и обратно към вътрешността ѝ. Тук автономността на механизма изключва човешкото и се интересува единствено да портретира себе си. Срещата на механичните същества се случва чрез самото видео. Тя е директен резултат от тяхната функционална същност. Снимайки, те гледат.

Още един кръг нагоре по тесните стълби и „Кратка история на определен вид фотография“ променя наратива и добавя ново ниво. Летящите двулициви фотографски обекти са създадени от намерени образи на пустинни пейзажи без човешко присъствие. Първи са фотографиите на Роджър Фентон от Кримската война през XIX век, когато камерата не е могла да заснема човешки фигури в движение. Резултатът са изображения на пустинни полета, осеяни с полета. Снимките на бежански лагери и разрушения от бомбардировките в Сирия са онлайн изображения на война, водена с помощта на дронове, вероятно създадени от дронове. Кратката история завършва с фотография от Марс, където все още липсват както човешко присъствие, така и военни конфликти.

Светлината градина художествена галерия до 28 октомври.

Второ издание на Кинотека – фестивал на полския филм: от 30 септември до 6 октомври в Културния център Г8. Програмата – [тук](#).

Чешкият писател Ян Новак представя графичната си новела „Затопек“, публикувана от ИК „Жанет 45“ в превод на Васил Самоковлиев. На 3 октомври от 18.30 ч. – в Чешкия център в София; на 4 октомври от 18 ч. във *Vintage House* в Дом на културата „Борис Христов“, Пловдив; на 5 октомври от 18 ч. в Дом „Канети“, Русе.



Следва видеоработата „Ако дърво падне в гората и наоколо няма никого, дали ще произведе звук?“. В тази симулация на реалността – типично за подобен вид наративи – има създател, който е извън системата от илюзии и наблюдава за своя собствена забава. Дървото пада в една райска градина, наблюдавано от малко сферично око. Падането е регистрирано и възприето. Не произвежда звук.

Изложбата обаче не приключва тук. Дълбоко в цистерната ритмичен глас изброява неща, които не е правил. Това е дълъг списък от дейности, които човек прави всекидневно. Цистерната представлява центърът на кулата, нейният смисъл и функция. Тя напомня на старо светилище в пещера-утроба. Звуковата инсталация *No, No* е в ритъма на молитва. Стоя в това топло, кръгло пространство, осветено от една-единствена червена светлина и разбирам, че тази, която никога не е сгрещила, е тази, която не се е родила.

Време е спиралата на стълбата да ме завърти обратно надолу. Гравитацията на падането ме издърпва към началото. Началото на една методична, прецизна изложба, където работите са следствие от дълбокия замисъл на двамата автори Желко и Красимир Терзиеви. Изложба, където самото пространство е напълно вписано в произведенията. Поставени на точните места, обектите водят разговор помежду си. Посетителят може да се връща отново и отново, за да разплита нишките на тези разговори, за да ражда идеи и да съществува заедно с тях в някоя от паралелните реалности, пресечени в кулата.

Албена Баева работи в сферата на интерактивния дизайн, експерименталното видео и перформанса. Създава интерактивни инсталации за градски пространства и галерии. Нейни работи са показвани в музеите за съвременно изкуство „Есл“ (Австрия, 2011), „ЕММА“ (Финландия, 2013), Музей за съвременно изкуство Войводина (Сърбия, 2015), в изложби и на фестивали в много европейски държави и САЩ.

Предишна статия

ХАЛЮЦИНАЦИЯТА КАТО ОЦЕЛЯВАНЕ

Следваща статия

МЛАДИЯТ ЧОВЕК ТРЯБВА ДА Е ГОТОВ ДА НЕ СЕ ПРЕДАВА

СВЪРЗАНИ СТАТИИ

ОЩЕ ОТ АВТОРА



ЛИТЕРАТУРНИЯТ КАНОН НА БОЖИДАР КУНЧЕВ



ГОДИШНИ НАГРАДИ НА ПОРТАЛ КУЛТУРА 2018 – НОМИНАЦИИ (II КРЪГ)



КАК СТИГНАХМЕ ДОТУК?



КОМЕНТАРИ

FACEBOOK КОМЕНТАРИ

Влезте за да оставите коментар



към сайта на списанието
изтегли pdf

КОЛУМНИСТИ



ТОНИ НИКОЛОВ
всичко от автора



АНДРЕЙ ЗАХАРИЕВ
всичко от автора



ДАНИЕЛ СМИЛОВ
всичко от автора

→ **виж всички колумнисти**



към сайта на списанието
изтегли pdf

НАШИЯТ ИЗБОР

Ретроспективна изложба на Александър Павлинов – 120 години от рождението му, в 5 октомври от 18 ч. в Дом „Канети“, Русе.

КОНКУРС

Годишни награди на Портал Култура 2018 – номинации (II кръг)

С ПОДДЪРЖКАТА НА

